

Серена Чокър | Serena Chalker Австралия | Australia

“Из наредените слоеве
От пот и прах
И от часовете изгубено време
Които хранят къркорешия град
Ехтеж звъни
Между безшумни стени
Прекъсван от песен на птица
Единствените следи от крехко съществуване

Кухата черупка,
Тежка, вкочанена

Почувствай бащите и братята и
Сестрите и любовите
Изгубените души
Парализирани
Чакащи да бъдат пренасочени в настоящето

Натрошени, ръждиви останки
Едно равновесие от нестабилно непостоянство
Където дори стомана бива разбита
Далеч от очите навън

Колко деликатни са бетонните греди
Провесени на замираща светлина
където се мъчихме долу
тежката ръка крепяща ни за нашата цел

Сега, замразен мехур
Пробит от хрипа
На света, който е продължил нататък и без него
И нататък
И нататък
И нататък
Докато спомените се размиват
С ускоряващото се минало
в историята са изстреляни.

Ние сме предадени
На времето
За да бъдем приспани от заспалите
Безкраен сумрак
Разточителен
Докато всеки един от нас
Не е преустановен във пращан куфрак
Измежду крехки тръби

Но всеки удар на чука, всеки пирон
Всяко смазано колело,
Всяка кола движеща се, път отъпкан
Вибрира под повърхността
Слой подир слой, година подир година, час подир час
Изопачени от дистанцията
Докато всичко, което остане
Е ехо”

“Beneath the caked on layers
of sweat and dust
and hours of lost time
to feed the growling city
the echoes ring
between silent walls
punctuated by birdsong
the only remains of a fragile existence

The hollow shell
heavy, ossified.

Feel the fathers and brothers and
sisters and lovers
the lost souls
paralysed
waiting to be shunted into the present

Crumpled, rusty remains
an equilibrium of unstable impermanence
where even steel can shatter
away from outside eyes

How delicate the concrete beams
suspended in dying light
where we toiled beneath
the heavy hand pinning us to our purpose

Now, the frozen bubble
pierced by the roar
of a world that has moved on without it
and on
and on
and on
as the memories blur
into an accelerating past
fast-tracked into history

We are given over
to time
to be cradled by the sleepy
endless dusk
dissipating
until each one of us
is suspended between the dusty panes
and brittle pipes

But each strike of the hammer, each nail
each wheel polished
each car moved and path trudged
vibrates beneath the surface
layer upon layer, year upon year, hour upon hour
diluted through distance
until all that remains is an echo

